

Hjertter paa Frederiksberg, og jeg kan ikke vide, hvad deres Motiver har været til den Ordning, vi har truffet ved Hjælpekassevalgene derude. Men jeg maa sige, at jeg ingen Side før i Dag har hørt det Motiv blive nævnt, som det ærede Medlem Hr. Trier fremfører. Det ærede Medlem sagde, at han kendte de Konservative paa Frederiksberg saa godt, at han turde sige, at vi, ifald vi havde Flertallet i Kommunalbestyrelsen, og Socialdemokratiet havde Flertallet indenfor Hjælpekasserne, da vilde nægte Hjælpekasserne de fornødne Midler. Denne Udtalelse viser, at det ærede Medlem ikke kender de Konservative paa Frederiksberg. De Konservative vilde — deri tror jeg ogsaa, det ærede Medlem i sin inderste Sjæl vil give mig Ret — ikke have bevilget Hjælpekasserne een Øre mere eller mindre, alt efter som der var et konservativt eller socialdemokratisk Flertal indenfor dem. Jeg ved ikke af, at der nogen Sinde fra det socialdemokratiske Mindretal i Hjælpekasserne er indkommet Begæring til Kommunalbestyrelsen om større Tilskud; Mindretallet har altid fulgt det konservative Flertal, saa jeg tror, det ærede Medlems Frygt er ganske ubegrundet.

H. P. Hansen (Randers Amt): Det kan vist ikke kaldes utidigt af mig, naar jeg nu har siddet og hørt paa disse Forhandlinger og navnlig paa de Standpunkter, der er gjorte gældende fra Regeringens Side — og for øvrigt ogsaa fra det konservative Folkepartis Side —, da at sige, at lidt mindre Overlegenhed vilde ikke blot have været klædelig, men sikkert ogsaa af andre Grunde paa sin Plads. Saavel den højtærede Minister som Regeringspartiets Ordfører (Stenggaard-Kirkegaard) kunde nok have fundet andre Argumenter f. r. at sige, at denne Sag vilde man ikke have noget med at gøre. Man kunde meget vel have sagt, at der i den nærmeste Fremtid antagelig vilde blive rig Anledning til at drøtte dette Spørgsmaal, og at man derfor ikke vilde udsætte sig for de politiske Vanskeligheder, der for Regeringspartiets Vedkommende kunde flyde af paa det nuværende Tidspunkt at sætte noget videre ind paa den Sag. Og her tænker jeg paa dette, at Venstre og Socialdemokratiet meget vel kunde gennemføre denne Sag i begge Ting, men at dette natur-

ligvis vilde have til Følge, at Venskabet mellem Venstre og det konservative Folkeparti, der ikke i Forvejen er synderlig hedt, yderligere fik en Flænge. Saa havde man sagt Sandheden. Man kunde naturligvis ogsaa have sagt Sandheden paa en anden Maade; man kunde have sagt, saaledes som det forholder sig: den Magt, vi sidder inde med i Kraft af de gældende Love, vil vi bevare, saa længe vi kan, vi kan ikke se, der i Øjeblikket er nogen synderlig Grund for os til af Frygt for Vælgerne at fravige dette Standpunkt. Alt det kunde man have sagt, saa vilde man have talt Sandhed. Og man vilde have undgaaet at udtale sig paa en saa overlegen Maade, som er anvendt baade af den højtærede Minister og af den ærede Ordfører for Venstre.

Denne Overlegenhed klæder ikke og klæder navnlig ikke den højtærede Minister. Den højtærede Minister kan have Vanskeligheder nok paa andre Omraader. Der kommer snart til at foreligge en Situation vedrørende baade Boligspørgsmaalet og Arbejdsløsheden, hvor det vil vise sig, at Ministeren kun vil udrette saare lidt for at fjerne de frygtelige Ulemper, der flyder for Befolkningen saavel af Bolignøden som af Arbejdsløsheden, og hvor han, selv om han vilde gøre noget mere, end han aabenbart vil, ikke er i Stand til at gøre det. Han vil altsaa der komme til at staa overfor dette at maatte aabenbare, at han i Grunden hverken kan eller vil løse de Spørgsmaal, som han som Minister skulde løse, uagtet han i den Tid, han var i Opposition, satte uhyre meget ind paa at blive Minister netop for at komme til at løse disse Spørgsmaal paa en anden Maade, end den daværende Regering var sindet at løse dem paa. Der kommer altsaa til at foreligge en Situation, hvor Ministeren meget godt kan have Brug for al den Velvillie fra Socialdemokratiets Side, som han kan faa. Og her er et Forhold, hvor han uden at skabe sig økonomiske Vanskeligheder, der ikke kan overvindes, kunde vise Socialdemokratiet og Arbejderne nogen Imødekommen.

Jeg vil her sige til den højtærede Minister, der jo ikke selv er ubekendt med at paakalde Arbejdernes parlamentariske Ansvar, at hvis han ikke er ganske ubekendt med Forholdene i Landet, maa han vide, at Antiparlamentarismen har stærkere Rød-